

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΑΡΥΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-6-16

ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ

Χρονολογία 26. ΜΑΡ. 1934

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ή παρέκκλισις αὐτῆ προφανῶς δὲν ὠδήγει εἰς μίαν λύσιν, ἐνῶ περιπλέκει φοβερότερα ἐνδοκομματικῶς τὴν κατάστασιν. Ἡ δυσθυμία εἶνε γενικὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχηγούς καὶ εἰς τὸν λαόν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὴν δυσθυμίαν τῶν πληρεξουσίων διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιεπλέχθησαν, τὴν διεμήνευσε εἰς μίαν συνεδρίασιν τῆς συνελεύσεως ὁ φιλελεύθερος πληρεξούσιος Γ. Κατσιμπήρης, ὅστις ἠγέρθη καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς Φιλελεύθερους βουλευτάς καὶ δεικνύων τὴν πτέρυγα τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως» εἶπεν, ὅτι ἡ μόνη λύσις πλέον εἶνε νὰ προσχωρήσωμεν ὅλοι εἰς τὴν «Δημοκρατικὴν Ἐνωσιν» καὶ νὰ προσβῶμεν πανηγυρικῶς εἰς τὴν ἐκπτώσιν τῆς δυναστείας καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας.

Συγχρόνως, ἐγκαταλιπὼν τὰ ἐδώλια τῆς δεξιᾶς, ὑπὸ τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῶν θεωρειῶν, ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐδώλια τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως». Τὸ παράδειγμά του ἠκολούθησαν καὶ μερικὸ ἄλλοι Φιλελεύθεροι βουλευταί.

τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἡ συνουσία πρὸς αὐτὴν ἐμφάνισεν τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν Βουταινᾶ καὶ καὶ Λάγκουρα, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τοῦ ἀνεκοινώσουν τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν στρατόν ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐπεδιώκετο ἡ λύσις τοῦ πολιτικοῦ, ἐδημιούργησαν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μὴ ἐγκρίσεως τῆς πολιτικῆς τοῦ Καφαντάρη, οὔτε καὶ ὑπὸ τοῦ Βενιζέλου.

Ὁ Καφαντάρης ἔβλεπε τὴν περιπλεγμένην εἰς φοβερὰν δίνην κυβερνήσιν του οἰκτρῶς ἐγκαταλειπόμενην, ἀφοῦ ὅλοι σχεδὸν οἱ Φιλελεύθεροι βουλευταὶ ἐτρέποντο πρὸς τὴν «Δημοκρατικὴν Ἐνωσιν» καὶ ἐπροτίμησε τὴν παραίτησιν.

Τὴν 11ην Μαρτίου ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν τῆς πρώτης Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως ὁ Παπαναστασίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος μόνον μέλη τῆς «Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως».

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς, ἡ νέα κυβέρνησις συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν τῆς εἰς δύο σημεία: Εἰς τὴν συνεννόησιν μετὰ τοὺς Φιλελεύθερους βουλευτάς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ψήφου των διὰ τὴν πανδημότεραν ἐμφάνισιν τῆς ποθομένης λύσεως, καὶ, δευτέρον, εἰς τὴν συνεννόησιν μετὰ τὸν ἀντιδημοκρατικὸν κόσμον, ὅπως συντελέσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς καταστάσεως καὶ εἰς τὴν στερέωσιν τῆς Δημοκρατίας, διὰ τῆς προαιρετικῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῆς. Τὰ δύο ἐπιμέμαχα καὶ ἀφορῶντα τὴν δια-

[Τὸ τέλος εἰς τὴν 3ην σελίδα]

ΛΙΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα

Μία νέα πού ἔγινε ...Πάπας!

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΟΪ'ΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

Κανένας Πάπας, ἕως τότε, δὲν ἔδινε μὲ περισσότερην χριστιανικὴν ταπεινώσασιν τὰ ποδάρια του νὰ τὰ φιλήσουν. Ἀλλὰ ἡ Ἰωάννα, σὰν γυναῖκα ποῦ ἦταν, εἶχε συνηθίσαι πολὺν καιρὸν πρὶν στὰ καθήκοντά της αὐτά. Μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτηδεότητα ἤξευρε νὰ συνδυάζῃ τὴν κοσμικὴν μὲ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν ἐν ὀνοματι τοῦ Ἰησοῦ, φορολογοῦσα διὰ τοῦ εἰσπράκτορος καὶ σφάζουσα διὰ τοῦ δημίου, καὶ πλὴν τούτων δημεύουσα, φυλακίζουσα καὶ δσα ἄλλα ἀνάγονται εἰς τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν ἐνεργοῦσα

ἐρευνησῆν ἂν τὸ παπικὸν ἐκεῖνο ὄφρασμα ἦτο τῷ ὀπί οὐράνιος θόλος».

Ψαμί καὶ θεάματα ζητοῦσαν ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι. Τὰ ἴδια ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ οἱ ἀπόγονοι των. Ἀλλὰ τὴν θέσιν τῶν θεαμάτων εἶχε στή Ρώμῃ ἡ Ἐρησκεία. Καὶ ἡ ἡρώϊς μας, ἡ καλλίτερα «ὁ ἀγιώτατος Πάπας Ἰωάννης ὁ Η'», ἦταν νέος φιλόκαλος καὶ ἐπιδεικτικὸς. Ἐταί προσπαθοῦσε νὰ κάνη δσο τὸ δυνατό πιδ λαμπρῆς τὰς θρησκευτικᾶς παραστάσεις. Νύκτα καὶ μέρα κάπνιζε τὸ θυμίαμα, ἔκαίκανε κεριὰ καὶ ἀντηχοῦσαν οἱ καμπάνες καὶ οἱ ζητωκραυγῆς τοῦ πλήθους. Μόνον οἱ Ρωμαῖες ἔκαναν παράπονα ἐναντίον τοῦ νέου Πάπα, ὥς μὴ τηροῦντος ὄρα παρὰ τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους αὐτοῦ ἐπερίμενον.

Ἀλλὰ κ' ἐκείνης ἐλπίζανε ὅτι γρήγορα θὰ ἀνεγνώριζε τὸ σφάλμα του καὶ θὰ τοὺς ἔδειχνεν, ὅπως καὶ οἱ προκάτοχοι του, τὰ κλειδιά τοῦ ταμείου καὶ τῆς καρδιάς του.

Δύο χρόνια περίπου ἐκράτησεν ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ δραστηριότης τῆς Ἰωάννας. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔχειροτόνησε δεκατέσσαρες ἐπισκόπους, ἔκτισε πέντε ἐκκλησίας, ἐπρόσθεσε νέο δόγμα στὸ «Πιστεύω», ἔγραψε τρία βιβλία ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων, ἐκούρεψε τὸν Αὐτοκράτορα Λουδοβίκο, ἔστειψε τὸν διάδοχόν του Λουδοβίκο κ' ἔκανε κ' ἔλλα πολλὰ ἀξία λόγου, ποῦ τ' ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς τῆς.

Ἡ ζωὴ δμως τῆς Ἰωάννας στὸ θρόνον τοῦ Βατικανοῦ εἶχε καὶ τὰ δυσάρεστά της. Ὅπως κάθε ἐπίσημο πρόσωπο στὴν κοινωνία περιστοιχίζεται ἀπὸ διαφόρους παραισιολογικοὺς τύπους ἔτσι καὶ ὁ Πάπας ἐπολιορκεῖτο «πὸ γράμμα-

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης» θεωρεῖ ἀπαραίτητον νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς περι φιλαρχίας χαρακτηρισμοὺς τῆς «ἡρώϊδος» του. «Αἱ γυναῖκες—παρατηρεῖ—τὰ ἐνσαρκωμένα ταῦτα κράματα ἀγάπης, ἀφοσιώσεως, εὐσπλαγχνίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων τρυφερῶν ἀρετῶν, ὁσάκις ἡ χρειαὶ τοῦ καλέσης, βυθίζονται εἰς τὸ αἶμα ὡς εἰς εὐώδεις λουτρόν. Αἱ Ἐστιάδες, ἦτοι αἱ καλογραφαὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἔκλινον πολλακίς τὸν ἀντιχειρὰ, ἴνα σφαγῇ ὁ νικηθεὶς μονομάχος· ἡ ἀγία Εἰρήνη ἐθανάτωσε χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ ἐτύφλωσε καὶ τὸν υἱόν της, αἱ δέ σεμναὶ βασιλίδες Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας μετεχειρίζοντο τὸν πέλεκυν καὶ τὸ κνούτον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος, μεθ' ἧς καὶ τὸ ριπίδιόν των...»

Ἡ Ἰωάννα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν πάντων τῶν ἱστορικῶν, ὀπῆρε, κατ' ἀρχὰς τοῦλάχιστον, καλὸς Πάπας, πάσας φυλάττουσα τῶν προκατόχων τῆς τὰς παραδόσεις καὶ ἀκαμάτους ὑφαινοῦσα τὸ δογματικὸν ἐκεῖνο δίκτυον, τὸ προωρισμένον ν' ἀποκρῆται τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ δωματια τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Ἀλλ' οὐδέεις τότε ἐφρόντιζε νὰ